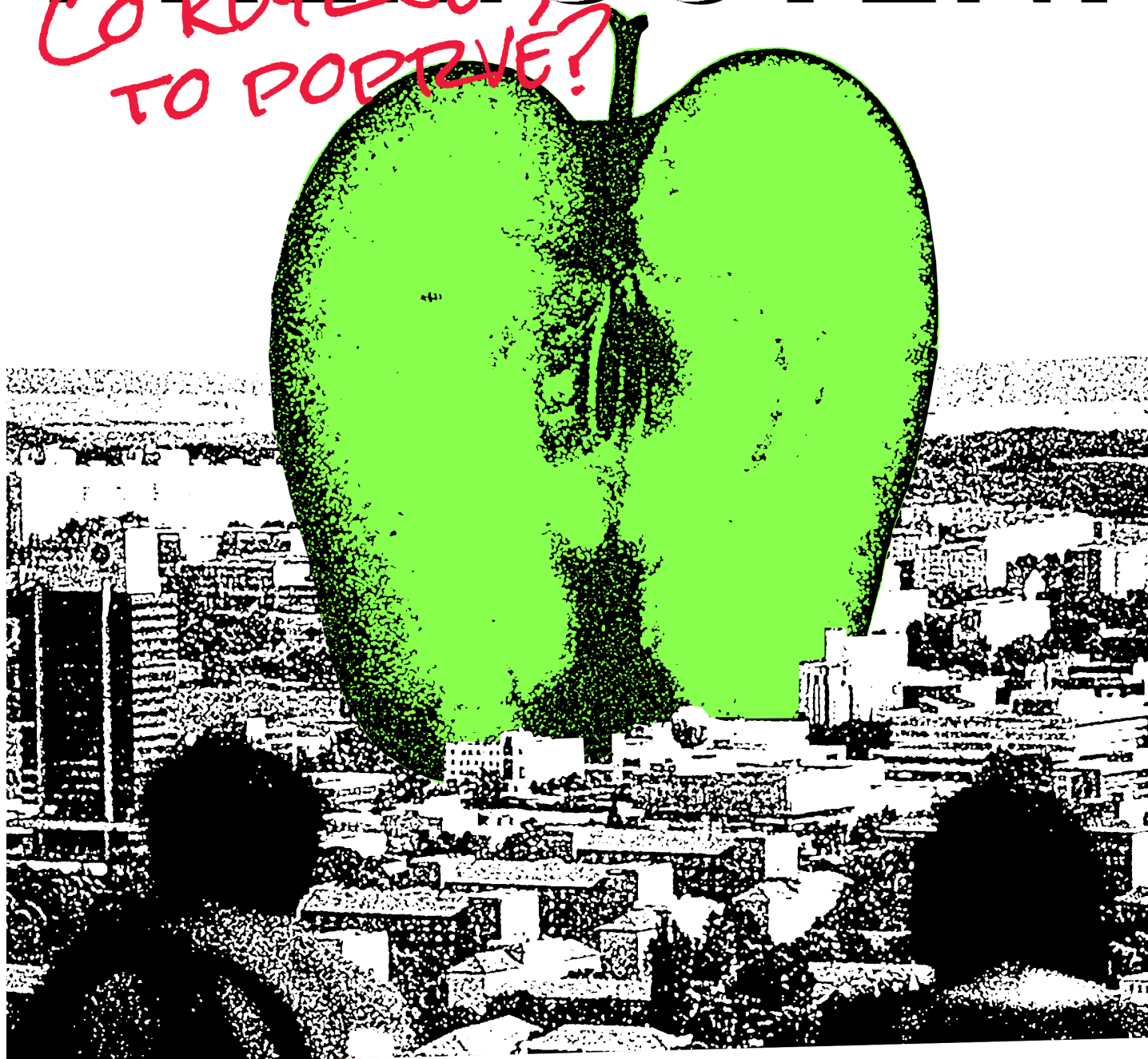

2024

▼ PŘEMOSTĚNÍ ▼

CO KDYŽ JE
TO POPTZVÉ?

TVÉ MĚSTO JE TAK ŽIVÉ   SEDM ZLATÝCH HAJZLÍKŮ

FURIANTI KONTRA SÚRAO

Prohloubilo se téma domova

Otázky pro soubor Šestplusjedenstatečných

Jak jste se dostali k tématu měst?

AB: My jsme měli rezidenci v Písku, ve Sladovně. (Tamní galerie zaměřená na dětské publikum – pozn. red.)

JH: Ono to začalo v Hradci Králové, na začátku našeho magisterského studia, kde jsme byli na tzv. Klinice, což je spolupráce Divadla DRAK a Katedry výchovné dramatiky DAMU.

AB: Konkrétně na klinické stáži v Divadle DRAK, kde jsme se poprvé setkali v tomto uskupení. Ke stávající skupině jsme přibyli my dva s Honzou, ale už jsme věděli, že budeme spolupracovat. Tam jsme právě měli první větší setkání, během něhož jsme se bavili o způsoby výstavby.

JH: Důležité taky je, že tam v tu dobu byla Aksana Haiko, což je běloruská režisérka, která s námi měla workshop a jejím osobním tématem je město jako takové. Společně jsme se věnovali dokumentárnímu divadlu, které vycházelo z Hradce Králové. Později jsme jeli na soustředění do Písku, a tam jsme se spolu s Romanem a Ivanou věnovali prozkoumávání toho města.

AB: V písecké Sladově tou dobu vznikala výstava *Já město*, celá jedna část Sladovny byla zasvěcená této výstavě a my jsme tvořili v souladu s tou výstavou, a zároveň jsme prozkoumali to město.

Když jdete po ulici, je něco, na co se zaměřujete (vůně, barvy)?

LH: Já v Praze sleduju lidi, protože mi tam přijde zajímavý celkový rozložení populace. V něčem mi to přijde smutný a v něčem zajímavý. Pak mě ještě zajímají kostky, dlažby, podlahy. Například v Malaze vytírají dlažbu na náměstí.

KK: Jak se teď mění příroda, tak mě baví koukat na to, jak počasí ovlivňuje to, jak se ve městě cítím. Sídliště mi za sluníčka připadá hodně hezký, ale stačí jenom, aby bylo zataženo – a už je to hnusný. Baví mě koukat na místa, co znám, a jak se moje citění proměňuje podle počasí.

Naučila vás tato inscenace něco nového v rámci vašeho prožívání/bytí ve městě? Rozšířily se vám nějak obzory?

LH: Všímám si mnohých detailů ve městech. Zkoumali jsme město pomocí smyslů, takže si teď víc uvědomuju, kde to jak smrdí a tak. Všímám si detailů, které jsem tak dřív jakoby nevnímala – včera, když jsem šla do paneláku v Mostě, tak jsem si úplně říkala, že to je prostě smrad mosteckého paneláku, a v Praze to zas smrdí jinak.

KK: Pro mě se asi víc prohloubilo téma domova, protože jsme hodně řešili, že já jsem vlastně jediná ze tří, kdo je z Prahy nebo z takhle velkého města. Zbytek jsou z menší měst nebo vesnic. Hodně mluvili o jakési pražské anonymitě, ale jak jsem vyrostla na tom sídlišti, v tom malém paneláku, tak jsem taky neměla žádnou anonymitu. Vlastně kdykoliv jdu do obchodu, tak minimálně potkám maminku svého spolužáka z první třídy nebo někoho takového.

Milan Hábl

Tvé město je také živé

Jako prvním představením letošního festivalu PřeMostění vystoupila skupina Šestplusjedemsta-tečných s inscenací *Šestý smysl města*. Místo tradičního zahájení přehlídky na jevišti velkého sálu se začíná ve foyer.

Po krátkém úvodu jednoho z uměleckých vedoucích, Romana Černíka, má každý z diváků možnost si vybrat jednu ze čtyř jízdenek (modrá, šedivá, růžová a puntíkatá), díky nimž se může zúčastnit kratičké poznávací stezky, během které se ze zákoutí mostecké ZUŠky stávají pozoruhodná místa plná života, emocí a zážitků. Skupiny se ubírají vlastními směry a seznamují se s jednotlivými městy a příběhy, které se v nich odehrávají. Na jedné zastávce slyšíme ze záznamu pamětníka, který sentimentálně hovoří o zažitých chvílích ve Starém Mostě, zatímco jedna z hereček skládá mapu města ve tvaru mostu, po němž by se ráda prošla, dokud ji nevyruší španělské taneční intermezzo. Herečka nám prostřednictvím pohybů představuje prostředí krásné Málagy a my se následně stříhem přesouváme k dalším zastávkám na našich čtyřech trasách.

Každá zastávka se vyznačuje prvky, s nimiž může být divák obeznámen z vlastního života. Ať už se jedná o návrat do města, které jsme dlouhou dobu nenavštívili a teď je zcela jiné, nebo strasti bytí turistou v zahraniční oblasti, kde se můžeme cítit nesví. Hudební intermezza fungují jako účinná spojovací složka, stejně jako jsou pouliční umělci, u nichž se setkává řada kolemjdoucích, kteří podobně jako my proplouvají pozoruhodnými místy. Celá tato část je velice přívětivá a jde divákovi svým kolážovitým formátem naproti.

Po třetí zastávce si nás energický tour-guide odvádí přes několik německých turistických atrakcí do mohutné laboratoře plné architektů. V této části začíná druhá polovina představení, v níž je divák konfrontován s řadou teoretických přístupů a sociálně-filozofických otázek týkajících se současných přístupů spojených s architekturou. Sledujeme řadu výstupů skládajících se z diskuzního pořadu, přednášky a další různých formátů, které působí poněkud navíc. Hlavní myšlenka inscenace se přeci jen může k někomu dostat, i přes kostrbatost druhé poloviny a pomalu se rozpadající temporytmus. Jednotlivé hudební vložky patří ke kladům celého představení, soubor v nich dokazuje svou souhru, nicméně chytlavé songy nemusejí všem stačit.

Přesto odcházím s podstatným zážitkem a uvědoměním, že i město a budovy uvnitř jsou schopny vlastního života a měli bychom o ně pečovat, jelikož žijeme ve společné symbióze a jeden bez druhého bychom se neobešli.

„Ježišmarja, vesničani zase dělají nějaký halo“

Otázky pro soubor KUK/KUKačky

Jak jste přišli na téma? Co byl prvotní impuls?

- Prvotní impuls bylo podle mě nějaké ekologické téma – a potom jsme se postupně dopracovali k něčemu, co se týká nás, přímo lokálně, něco v České republice.
- My jsme tady teda všichni Pražáci, tohle je téma vesnice...
- ... ale Čertův Hrádek není tak daleko od našeho oblíbeného městečka Želivu.
- Zaujalo nás tohle téma, protože se řeší strašně dlouho.
- Nikoho to vlastně nezajímá.
- Já kdybych si to přečetla ve zprávách, tak mě to taky nezajímá, řeknu si: Ježišmarja, vesničani zase dělají nějaký halo.
- Kdyby si o tom lidi trošilinku víc přečetli nebo viděli naše představení, tak by jim to mohlo změnit názor.

Jak inscenace vznikala? Jak jste hledali postavy do té první části?

- Vlastně to byla improvizace. Nejdřív jsme vytvořili postavy.
- A dávali jsme je do běžných situací, který nás napadly. Co by se stalo, když se tyhle dvě zrovna potkají? Jaký na sebe mají názor? A takhle se vytvořila síť vztahů, vlastně zničehonic.
- A pak přišla Ivanka a hodila nám bombu, že jde o radioaktivní úložiště. Tak to bylo v těch vesnicích – a my jsme si to zažili na vlastní kůži skrze svoje postavy.

Michal Zahálka

Furianti kontra SÚRAO

Jako sledovat průlet meteoritu, jenž opustil svou oběžnou dráhu a nyní míří na Zem, jejíž obyvatelé zatím netuší, jaké se na ně řítí nebezpečí. Tak jsem si připadal během představení věnujícího se příběhu fiktivní vesničky Kukučín ležící kdesi na Vysočině a nacházející se mimo historický čas. Obyvatele jako by nezajímalo nic jiného než výsledek nedělního fotbalu, nové klevety v samoobsluze a šarvátky místních politiků.

Soubor KUK/KUKačky ihned při rozjezdu přeřadil na vyšší kvalitu. Zrychlené tempo dodávalo nudné každodennosti příjemně humorné vyznění. Zpočátku se hra mohla jevit jako aktualizovaná verze *Našich furiantů* puštěná na dvakrát vyšší rychlost. Takřka v okamihu se vyjevily dílčí rozpory mezi jasně typově protichůdnými postavami a jen se čekalo na to, kdy „padne první facka“ a hlahol utichne. Avšak ani při rozjetém masopustním bálu se sousedé nechytli pod krkem. Místo toho zasáhla vyšší síla řízená z centra republiky.

Jak se totiž ukázalo, Kukučín byl s několika dalšími obcemi vytipován jako místo pro uložení radioaktivního odpadu. Tato zpráva jako by otočila běh dosavadního představení. Tempo se zklidnilo. Karnevalové masky nahradila uniformní černá trička. Konflikty se upozadily ve prospěch boje proti společnému nepříteli – státním úředníkům, kteří do bohem zapomenutého kraje přijeli přesvědčit místní obyvatele o prospěšnosti celého projektu.

Inscenace, jejímž námětem je reálný případ, s až dokumentární pečlivostí zachycuje momenty soudržnosti mezi aktivisty. Stejně tak dobře si vede v momentech strefujících se jak do nabubřelých postaviček místních obyvatel, tak do chamtivé státní moci. Ta při střihu na reportáž z výletu do Švýcarska či záznamu z normalizačního pořadu dostává tvrdě na frak. Jinak velmi zdařilá inscenace *Kukučín* skončila kvůli nevyjasněné dramaturgii někde mezi věrně zpracovaným případem a sociální satirou. Myslím si, že druhý žánr by souboru seděl víc.

Štěpán Truhlařík

To nebylo vůbec
o mně.

Martin Kukučín (1860—1928),
slovenský spisovatel

Sedm zlatých hajzlíků

Kdyby se rozdávala scéna za název inscenace, u nějž si nejvíce festivalových návštěvníků po jeho přečtení přizvedlo obočí, měli bychom jasného vítěze. *Deset malých kurvísků* v tomto ohledu asi málo co překoná. Stejně tak bych se nebál tvrdit, že baletizol umístěný ve velkém sále zažije tento týden další podobnou smrt. Nejen rozsypanou kukuřicí a rozmazanou borůvkovou marmeládou, ale i – třebaže nedopatřením – četné kaluže krve šlo pozorovat na jevišti poté, co skončil soubor *Reservé* se svou parodií na žánr realitních show řízlou antickým dramatem.

Během sledování se mi na mysl neustále vkrádala anglická slangová slova, která jsem si osvojil občasným sledováním netflixových pořadů typu *Too Hot to Handle* či slavné *RuPaul's Drag Race*. V hlavě se mi honila slova jako *bitchy*, *cheeky* či *slutty*. Pokud dané výrazy nezáte, nesmutněte. Mně je musela vysvětlit přítelkyně, ale dobře poslouží i online verze Cambridgeského slovníku. Já je zde ze slušnosti vysvětlovat nebudu.

Nejspíš by se k nim slušelo přidat také výraz *campy*, ale na to by bylo potřeba, aby se „kurvísci“ ještě víc odvážali. Chápu, že pro mnoho diváků mohla být show již dostatečně za hranou a při onom slízávání marmelády z nohou jedné z hereček odvraceli pohledy, ale skutečně nepříjemných scén, z nichž by přecházel mráz po zádech, zas tolik nebylo. Jak při diskusi dobře připomněl Jan Frič, požadovaného efektu se dá dosáhnout i takovými prostředky, aniž by inscenace musela být uváděna po desáté hodině večerní.

Rozhodně bych však nechtěl soubor *Reservé* a jejich postmoderní jízdu do lidského nevědomí nijak hanit. Opulentní kostýmy, jež kombinovaly – znovu si neodpustím po anglicku – *fishnets* a *harness* a byly doplněny o výrazné líčení *smokey eyes*, byly vizuálně svůdné. Nápad propojit antickou kulturu s naší věkem spektaklu byl osvěžující. Stejně tak za zdařilé považuji vyzývavé taneční kreace. Nakonec jsem souboru odpustil i ten malý podvod, který na diváky s použitím QR kódu ušili. Podobně totiž dopadly i postavy soutěžících pachtící se po vítězství. Když si mysleli, že svůj osud drží pevně ve svých rukou, vyfrnkla jim jej po celou dobu přihlížející bohyně Diana.

Název této rubriky bezostyšně krademe ze zpravodaje Loutkářské Chrudimi, jelikož dobře vyjadřuje, oč v ní jde: nemá to být dokumentární přepis všeho, co zaznělo, ani všech mluvčích, ani všech témat, nýbrž pokus s jistou mírou desinterpretací tolerance zachytit, o čem byla mimo jiné řeč. Pokud zapisovatel něco nezachytí, může to být dáno prostým úpadkem pozornosti či potřebou se napít, mluvčí ani témata necht' si to neberou osobně. Pro úplný obrázek vřele doporučujeme diskuse navštěvovat osobně, ani sebelepší shrnutí nic neřeší. Následující shrnutí sebelepší spíše není.

Šestý smysl města

Hlas z pléna: Myslím, že celé to představení je koláž na téma město. Můžeme už vyjadřovat názory? Na mě to byla už moc velká koláž. Mám pocit, že tomu představení chyběl tvar, něco, co by ho spojovalo. Byla tam spousta věcí, které se lepí na nějaké téma, ale ty věci na mě jen litaly.

Další hlas z pléna (dále DHZP – neoznačuje konkrétního mluvčího): Docela dobře mi to vystihovalo atmosféru města, kde se pořád něco děje.

DHZP: Musím hrozně ocenit timing. Vůbec jsem nevěděla, že se něco vzadu přeskládávalo, neustále jsme měli pozornost konkrétně zaměřenou. To jsem si moc užívala.

DHZP: Bavilo mě, že byl divák zapojen do příběhu, to mi přišlo moc dobré a originální.

DHZP: Moc se mi líbilo využití prostoru, ale vnější vjemy z ostatních stanovišť byly tak silné, že jsem nemohl plnou pozornost věnovat těm, u kterých jsem zrovna byl.

DHZP: Hned na prvním stanovišti mě rušil magnetofon a byl jsem hrozně zvědavý, co na té zastávce je, ale protože žádná skupina neviděla všechno, tak jsem se k tomu magnetofonu vůbec nedostal.

Vojtěch Líba: My jsme s kolegy seděli na úplně různých místech a dost nám to připomnělo zkušenost pobytu v prostoru města. Jak k člověku doléhá.

DHZP: Nám vyvstala otázka, jestli ta jednotlivá města měla nějakou spojitost.

Petr Besta: Děkuju porotě, že se představila, a ten nejchytřejší z vás si vezme první slovo.

(Dlouhá pauza.)

Alena Zemančíková: No... Nejsem tedy nejchytřejší, ale slovo si vezmu. Prvně si asi vezměme otázku, co to vlastně bylo, protože klasické drama nikoliv. Mám otázku na tvůrce: když děláte dokumentární divadlo, musí to nutně být jenom řada obrazů, nebo to může být i trochu drama?

Vojtěch Líba: Mně přijde, že tam nějaký centrální konflikt je. Je tam střet neviditelného vlivu a lidí. Vliv kapitálu, který je odosobněnější, a pak je tam sociální inženýring postav v bílém plášti.

Alena Zemančíková: Tam je konflikt. Ale otázka je, jestli konflikt dělá rovnou drama. Dá se říct, že dost věcí, které se tam pojednávají, se řeší publicisticky. Nepředvádějí se nám jako v dramatu. Když se řeší hlučnost města, nejdřív zní kravál, potom ztichne a teprve potom se o tom začne mluvit. Je to pojednané spíše publicisticky, než že by nám to ukázalo, co to vlastně dělá. Abychom nebyli za zbabělce, kteří neřeknou, co si myslí: to mi v tom představení scházelo. Nemohla jsem spoluprožít to, o čem ti lidi hrajou.

Jan Frič: Častá opakující se past pro mě byla nejistota, kdy je člověk performer a kdy postava. Nenašel jsem v tom úplně řád. Hledal jsem v tom cit.

Štěpán Kňákal: Mně teď během diskuse došlo to, že to rozesazení do ulice je hrozně účinné, ale potom už nevzniká konflikt, který by vnikl do naší komfortní zóny.

Alena Zemančíková: To představení řeší společenský kontext, to je jasný. Ale to, co dělá drama... to není jenom konflikt. Drama dělá dvojpravda. Když mají obě nebo všechny strany své argumenty a svou pravdu. Proto mám pocit, že to představení je postavené hodně publicisticky, protože od začátku do konce víme, na jaké jste pozici. A jednotlivé obrazy nám ukazují jako leporelo, jaké další případy vašeho postoje mohou být. A my pak nemáme s kým se přít. Celou dobu my souhlasíme s vámi a vy s námi. Chybí tomu emoce.

René Levínský: Já zkusím být ďáblův advokát. My Němci – já jsem Němec – máme takový žánr, který se jmenuje Lehrstück, poučná hra. Já proti poučným hrám nic nemám. Pro mě je velké osobní téma gentrifikace. A vy mi začnete hrát o gentrifikaci, já přijdu do sálu a koukám, že cedulka „lektor“ je na těch nejhezčích židlích. A pak se mi hraje o amerických datech typu barvení trávy a já si říkám, o čem mi ti lidi hrajou. A nakonec se bourá podhradí, ale to je pro mě padesát let staré téma,

to je Václav Havel a *Asanace*. Já bych asi chtěl mnohem víc politické divadlo. To, o čem mluvím, je jistě moje subjektivní percepce, protože se zdá, že to pro publikum fungovalo. Přál bych si ale vidět, že je to náš problém. Myslím že by to mělo být bolavější.

Jan Frič: Myslím, že tam toho bylo hrozně moc, a myslím, že kdyby se nechal čas, byla by tam spousta momentů, kdy něco zažiju a pocítím a nebudu mít jen přísun informací. Nejosobnější místo pro mě bylo to o čekání na zelenou na semaforu. Kdyby se to zastavilo na hodinu a bylo to jen o semaforu a o tom, jak si kolektivně myslíme, že padne zelená... Chtěl bych něco takhle zažít do hloubky. Abych tam měl prostor toho citu.

Robert Kunesch: Já jsem na vojně trávu nazeleno stříkal. Nechtlo mě to vůbec, já si chci sednout, koukat a nepochodovat. Ten semafor chci podpořit: přišel mi v rámci celého představení jako zjevení. Ten semafor tam vyrostl, za tím taky stojím.

Alena Zemančíková: Aby to nevypadalo, že jsme pitomci – nebo René že je pitomec... Já jsem přemýšlela o tom, v kterém městě se bojuje o záchranu podhradí, a na žádné jsem nepřišla, tak mě zajímá, které to bylo.

Roman Černík: Studenti prezentují to, co jsou z velké části jejich věci. Jsou to jejich texty, jsou to jejich města. Hledali jsme výraz pro zobrazení měst – a zaznělo tady, že přelívání těch jednotlivostí tam někde je. Řekli jsme, že je to pokus o scénování zážitku toho města, nikoliv příběh. Ta konkrétní města, která tam jsou, jsou prožitá. To město s podhradím je z *Asanace Václava Havla*, je to citace. Opravdu jsme hledali nějakou cestu vrstevnatého zážitku.

Jan Frič: Podle mě je strašně zavádějící míra jevištní stylizace – choreografie s kuframa, chození v hloučku – pak to působí dojmem, jako by ta stylizace byla nadřazená. Chápu zahlcení městem, ale to je pro mě konstantní. Abych se ve městě nezbláznil, musím umět některé vjemy odfiltrovat a na jiné se soustředit.

Kukučín

Vojtěch Líba: Mně přijde, že pokud to srovnáme s tou předešlou inscenací, tam je ekosystém, který je vystavený nějakému venkovnímu tlaku. Tady byl ten tlak zcela konkrétní: nějaká státní instituce provádí nátlak. To je ve městě složitější, kapitál je odosobněný, proto ho nejde dobře znázornit. Tady jakmile se objeví uran, tak odpaří jakoukoliv osobnost a všichni jsou homogenní.

(Další hlasy z pléna rovněž přizvukují: je škoda, že se zprvu dobře rozehrané postavy ztrácejí v modelu.)

Robert Kunesch: Mně se to až rozpadalo na dvě inscenace. První část byla divadlo – potom přijde stříh a vzhledem k tomu, že učím jaderku, jsem úplně přestal myslet na divadlo a myslel jsem na to, že bych s nimi rád strávil tři dny a povídal si o tom, jak to je.

Štěpán Truhlařík: Přišlo mi, že v první půlce bylo hrozně moc mikrosituací. Velká část jich vycházela ze scény v Jednotě. Žádná ale nikam nevedla. Ze začátku to mělo tempo, že jsem myslel, že mi to sfoukne čepici, jak mi to přišlo rychlé.

René Levínský: Já bych chtěl nám všem položit otázku, jaké jsou limity dokumentárního divadla. Tady se dívám na nějaké generační divadlo. Na mě jako na boomera to funguje trochu jako blackface. Dohodli jsme se, že my bílí nebudeme hrát černý. Asi by bylo zvláštní, kdybych já s Romanem Černíkem připravil inscenaci o tom, jak mladá generace vnímá krizi s globálním oteplováním. Tady koukám na generační divadlo dvacetiletých a jejich percepci toho, co si myslí myslivec. Když se generační divadlo hraje skrze postavy myslivců, je to pro mě problém – mě by mnohem víc zajímalo, co si ta generace myslí o tom problému. Dokumentární a generační divadlo: jde to? Otazník. To je moje otázka pro tuto debatu.

Alena Zemančíková: To, jak je inscenace rozdělena na dvě části, je od jejích tvůrců výsledek úvahy, byť třeba nedokonalý. Jistě by mohli ty typy postav rozvíjet dál, o korupci lokálních politiků a tak podobně. Cítím, že to tak nerozehráváte, protože nechcete, aby to působilo tak, jak už to působí na Reného. Jestli se vám to daří, nebo ne, to je otázka, ale tomu úmyslu rozumím. Nechcete z toho dělat komunální satiru. Toho já si na tom vážím. Docela jsem ocenila postřeh, že člověk je tak dlouho proti, až nazná, že to nemá cenu, a tak rezignuje – myslím, že to by mohla inscenace víc tematizovat. Pokud jde o slova, poukázala bych ještě na to, že jedna věc je názor a druhá věc je zájem. A zájmy jsou daleko silnější hráč než názory – názory nás nic nestojí.

Jan Frič: Já tady nejsem za intelektuála, takže tomuhle nerozumím. Myslím, že v tom hasičským čísle by to chtělo víc erotiky. Myslím, že na cenu Inscenace roku je moment s hláškou „Buřty nahoru“.

(Nadále Jan Frič udílí konkrétní, pádné připomínky k tempu a jednotlivým obrazům.) Já vlastně neumím vést svoji řeč, a rozhodně ne zakončovat, takže konec.

Ivana Sobková: Inscenace vznikla z potřeby hrát o nějakém ekologickém tématu. Chtěla jsem, aby zažili šok, že se jich to může týkat.

Deset malých kurvísků

DHZP: Chtěl bych pro začátek ocenit to velké fyzické nasazení, se kterým do toho šli, ale chci si položit otázku „Proč?“ Proč do toho šli? Proč inscenovat reality show v přepáleném podání s monology z antických tragédií a se zlacenými záchody? Nic moc mi to nehází, kromě banálního konstatování vyprázdněnosti.

Robert Kunesch: Mě to inspirovalo ke spoustě věcí. Působilo to na mě tak, že jakákoliv dekadence, kterou ukážeme na jevišti, ve filmu nebo kdekoliv jinde, je ve srovnání s tím, co žijeme, strašně slabá. Nejdřív jsem byl zklamaný, že nemám televizi a nevím, na co se hraje, ale nakonec jsem to vzal jako svou výhodu. Nakonec to vyznívá tak, že jsme se dostali do doby, kdy jako by někdo zkoušel, kolik vydržíme. K tomu mi hodně nahrává ta nefér složka závěru: jako by se zkoušelo, co diváci ještě zkousnou. Po *Jezdcích* opět antika na scéně znásobí ten hnus. Tipoval jsem, že první vypadnou Brambůrky, protože ještě půjdou zkoušet.

DHZP: Celé představení vezme koncept reality show, ale místo toho, aby to satirizovalo, tak to vytváří hyperbolu, znásobuje to, co se reálně děje, aniž to něco přidává. Pořád jsem hledal nějaké poslání nebo hloubku, ale neviděl jsem tam nic než *Too Hot to Handle* krát pět. Byl jsem z toho takovej smutnej.

Alena Zemančíková: Smutno mi.

DHQP: Mě se hrozně líbila estetika. Kostýmy, které ohromně podtrhovaly nevkusnost reality show. Přijde mi, že to díky té estetice nemohlo tak urazit, byly to maškary, které dělaly divné věci.

DHQP: Já jsem se nechala vizuálem té inscenace unášet. Jsem na extrém, takže jsem divácky uspokojená. A obdivuji vaši vášně: vy se asi rádi myjete a uklízíte! Je to velmi efektní a ne každý by do toho už z praktického hlediska šel.

DHQP: Pro mě to účel splnilo. Odcházela jsem s velkou emocií a nemusím někde v hlavě řešit, o čem to bylo. Vůbec se nesnažím hledat v tom hlubší smysl.

Aicha Roubíčková: Nestihla jsem si udělat žádný obrázek o žádné z postav. A princip hlasování mě rozptyloval, připadal mi nefunkční. Radši bych poznala vás, než využila hlasování. A někdy tam na mě bylo až moc reality. Když se tam zrakví herečka, taky prožívám dost emocií.

Štěpán Kňákal: Já jsem byl vybrán, že mám začít. Mě by zajímalo, co by se stalo, kdyby ten podvod přišel opravdu až na konci. Že by to hlasování opravdu bylo na divácích, celou dobu se hrálo fér – a až v závěru nastala zrada. To by mohla být ta nadstavba: něco, co jsme v reality show neviděli a může to být jenom v divadle.

René Levínský: Otázka je to slovo „podvod“. Já bych asi hledal jiný klíč. Tady je konflikt forem: antického dramatu a reality show. Není to ale naopak? Ten princip tady je deus ex machina, to je ta Diana Bouřná. Co je hnusného na tom, že se žere kukuřice, když v antickém příběhu se běžně žerou děti?

Jan Frič: Já už do toho asi nebudu intelektuálně moc zabrušovat, ale o principu deus ex machina jsem chtěl mluvit hodně. A taky ocenit moderátorku, jak to celou dobu vede. Ovšem postmoderna je past vedle pasti – na mě to bylo málo show, málo nechutný, málo riskující. Připadalo mi to hrozně komfortní. Čněla nad tím pro mě velká otázka, proč dělám divadlo. Já bych začal marmeládou. Tím bych začal, níž bych rozhodně nešel. V divadle – a na reality show taky – mě zajímá intimita, někdy je to skoro násilný, ale divadlo je svůdný, je to obcování myšlenkami, je to nějaký akt. To mě na tom zajímá: aby to bylo svůdnější. Vnímám jsem, že tam jsou lidi, kteří volají po tom, aby si jich někdo všimnul, aby byli v reálném světě ocenění. To je hrozně smutný a je smutný to vidět na divadle, který je z podstaty inkluzivní, rovný. Jsme tu všichni spolu. Tam vzniká nějaký paradox. A když chci parodovat, tak divadlo umí přeci jen udělat tu krásu. Když mluvíte verše, bylo by fajn mít to řemeslně zmáknutější. A říkal jsem si, že by to mohla být v závěru ještě větší show, aby se tam stal opravdu zázrak. Když se dějou kouzla, tak mě to zajímá. Myslím, že je to na dobrý cestě, ale šel bych dál, musí se to řemeslně doladit. Dobře mluvit, líp to nazvučit. Když dělám parodii, musí to být udělaný tak, aby mi nikdo nemohl technicky nic vytknout. Obsahy sděluje forma, ale musí být doladěná. Na pouštění zvuku doporučuju MultiPlay. Je to zadarmo, open source. A ty kopulace na jevišti, to je hodně těžkej žánr.

René Levínský: V životě to s nima taky není úplně jednoduchý.

Alena Zemančíková: Já myslím, že podstatné bylo řečeno. Mě ani na chvíli nenapadlo, že by soubor hrál svoje představení o reality show. Z toho jsem je nepodezívala ani minutu, protože to přece nestojí za to. Pokud ta věc na někoho působí nedostatečně, pak je to proto, že je nedostatečně provedená – a zasloužila by si dotáhnout. Na tom, co se vám tam daří, je vidět, co to ještě chce.

Pavel Skála: Děkuje se za tohle, jsme na začátku práce. Dneska jsme si to vyzkoušeli poprvé před lidma a souhlasím s tím, že můžeme jít dál.

desinterpretoval Michal Zahálka

ÚKROK STRANOU

*Ze své aktuální básnické tvorby pro
nás vybírá Eva Blondýna Suková.*

Papíry už se nenosí

Nepíší už se dopisy
a netrhají kalendáře
Ulož je v hlavě na kdysi
nech rozplynout jak obrys v páře
K tvým odloženým deníkům
nevede zpátky žádná cesta
Dřív myšlenkové unikum
je cool tak jako stará vesta
Papíry už se nenosí
Tepláky raději
Lelosi

PÁTEK 5. 4.

09:00 – 13:00 / **Semináře: Meisnerova technika, Pohybová laboratoř a SINGLE ACTIONS** / Prostory ZUŠ a Divadlo rozmanitostí

15:00 – 16:00 / **Betonový trávník – Plešatá zpěvačka** / Velký sál

16:15 – 17:15 / Diskuse (Studio Fokus Turnov, Betonový trávník) / Nauka

17:30 – 18:10 / **KUK/KUKíci – Ženy aneb Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy** / Velký sál

19:15 – 19:50 / **Just Monkeys – Stín hrdiny** / Velký sál

20:00 – 21:00 / Diskuse (KUK/KUKíci, Just Monkeys) / Nauka

21:00 – 22:00 / **Koncert: P/ST** / Velký sál

Upozorňujeme, že z provozních důvodů se bohužel neodehraje představení *Sibiřské legendy* Studia Fokus Turnov. Začátky dalších bodů programu se neposouvají.

MOST

Akce probíhá pod záštitou
Statutárního města Most

Ústecký kraj

Akce probíhá pod záštitou Jiřího Řeháka,
náměstka hejtmana Ústeckého kraje

ZPRAVODAJ PŘEMOSTĚNÍ 2024. Redakce: Milan Hábl, Kateřina Prášilová, Štěpán Truhlařík, Michal Zahálka (šéfredaktor). Grafika a sazba: Vojtěch Líba. Foto: Oskar Helcel, . Jazykovou redakcí prošlo v rámci možností. Kontakt na redakci: michal.zahalka@gmail.com.